

ПРАВДИВА КАЗКА

На стрісі, край угла селянської хати,
Сів ворон та й кряче, недолю віщує.
Старий селянин тее крякання чує,—
Взяв ворона стиха питати:

«Ей, вороне клятий, чи много
Газдів піде сей рік з торбами,
Зруйнованих лихвов, жидами?»

«Раз, два, три»,— старий шепотить,
А ворон все кряче та й кряче.
«Що ж буде зо мною?» Ех, цить, старий, цить,
Ти перший туди ж, небораче!

*

На стрісі, край угла селянської хати,
Сів ворон та й кряче, недолю віщує.
Почула зловіщеє крякання мати
Та й так собі в серці гадкує:

«Ех, вороне клятий, чи много
Сей рік матерів буде мліти,
На войну в криваву дорогу
Виряджаючи рідні діти?»

«Раз, два, три»,— стара шепотить,
А ворон все кряче без впину.
«А мій же соколик?..» Ох, цить, мати, цить!
Ти перша в дорогу ладь любу дитину!

*

На стрісі, край угла селянської хати,
Сів ворон та й кряче, недолю віщує.
Зловіщеє крякання парубок чує,
Взяв ворона стиха питати:

«Ей, вороне клятий, чи много
Сей рік молодих голов ляже
У бою кривавім, від вражих
Шабель серед поля чужого?»

«Раз, два, три»,— легінь шепотить,
А ворон все кряче та й кряче.
«Що ж буде зо мною?» Цить, братчику, цить,
Ти перший поляжеш, сараче!

*

На стрісі, край угла селянської хати,
Сів ворон та й кряче, недолю віщує.
Дівча молоде теє крякання чує
І ворона стало питати:

«Ей, вороне клятий, чи много
Сей рік дівчат з нужди й недолі
Без хліба, кута, поневолі
Піде встиду й ганьби дорогов?»

«Раз, два, три»,— дівча шепотить,
А ворон все кряче без впину.
«Що ж буде зо мною?..» Ох, цить,
І ти не вродилась в щасливу годину!

*

Тут батько, тут мати важенько зітхає,
Тут брат, тут сестра тайком сльози втирає,—
Над хатою горе зависло грозяче;
Всіх серця здавила таємна тривога,
Бо всім постелилась терниста дорога,—
А ворон на стрісі все кряче та й кряче.